

VOJTĚCH STEKLAČ: Jak je těžké si vybrat správné povolání

Když člověk může, rád potěší své rodiče, neboť ti se ho snaží dobře vychovat a koukají, aby z člověka něco bylo. Já odjakživa chtěl být strojuvůdce, ale máma vždycky říkala: „Ani nápad, copak nevíš, kolik se každý týden na silnici zabije lidí?“

A vždycky, když jsem mámě začal vysvětlovat, že koleje nevedou po silnici, tak jen mávla rukou a pravila, že je to to samé a abych přestal myslet na hlouposti.

Ačkoliv volba povolání je vážná věc, a ne žádná hloupost, jak říká naše paní učitelka. A ta to musí vědět, protože nám rovněž často říká: „Že já kdy byla tak hloupá a stala se učitelkou! A že zrovna musím učit vás, vy malí ničemové!“

Z čehož je vidět, že jsem fakticky chtěl maminku potěšit, když jsem se rozhodl, že jí oznámím, že už nechci být strojuvůdcem.

„No dobře,“ usmála se na mne vlídně moje máma, „to mě těší. A čím bys teda chtěl být?“

„Detektivem,“ pravil jsem ledabyle, „neboť myslím, že je to práce, která by mě bavila, a taky se při ní občas střílí.“

Tatínek zvedl hlavu od novin a pravil: „To jsem sám zvědavý, kdy ten kluk pitomá dostane rozum. Jiní v jeho věku jsou už docela samostatní hoši, dokonce chodí svým utahaným otcům večer co večer se džbánkem do hospůdky, ale Bořík...“

Máma neříkala nic, protože lapala po dechu. Vždycky když máma lapá po dechu, tak je delší dobu mlčenlivá. A je zajímavé, že většinou lapá po dechu, když něco řeknu já.

„A pak,“ řekl jsem, „detektiv je i dobrý zaměstnání, jelikož se dají vydělat těžký peníze na úplatkách od gangsterů, co pašou alkohol v pohřebních vozech a bílé ženy na lodích do otroctví...“

„Ježíšmarjá,“ promluvila konečně máma a nenechala mě ani domluvit, „co to meleš, dítě?“

Normálně jsem se urazil. Člověk se všemožně snaží vysvětlit, proč si vybral takové zajímavé povolání, a místo toho, aby ho rodiče se zájmem vyslechli, tak táta se směje, máma obrací oči ke stropu a říká, že melu. „Já myslel, že budete mít radost,“ řekl jsem našťavaně, „když jsem chtěl být strojuvůdcem, tak vám to nikdy nebylo vhod, strašně jste se rozčilovali a ...“

„Tak ty bys chtěl být detektivem,“ pravil laskavě otec, „a chtěl bys brát úplatky za pašování alkoholu a bílých žen do otroctví. No to bys byl teda podařený strážce zákona. To by tě asi tví šéfové na to tata vyhodili.“

„Jaký bílý ženy do otroctví, jaký alkohol?!“ zasténala matka, „V tvém věku Boříku, dítě...“

„Pr,“ řekl výstražně otec a obrátil se k mámě, „chceš mu snad doporučit, aby pašování bílých žen do otroctví a konzumaci alkoholu odložil na dovršení své plnoletosti? Tos mi pěkná matka!“

„Cha-chá,“ ušklíbl jsem se, protože mi bylo jasné, že v řemesle detektiva se táta vůbec nevyzná. „To brání úplatků by bylo jen tak naoko, rozumíš,“ vysvětloval jsem shovívavě, „abych obstál v tý zkorumpovaný branži, chápeš? Ale ve skutečnosti bych byl poctivý a odhalil každého zločince, i kdyby to třeba byl můj šéf, což jsou ostatně většinou ti největší úplatkáři a ...“

„Já se z vás zblázním,“ řekla máma a udělala velké oči, jako že to, co říká, myslí smrtelně vážně. „Já se z vás zblázním, protože jste oba stejní. Tak,“ řekla máma a přísně se podívala na tátu.

„Dovol,“ řekl táta, „kdo z nás působí na Boříka výchovně, aha? Kdo mu doporučoval odložit jeho šílený plány až na dovršení plnoletosti, aha? Já to nebyl, ne, já to nebyl, víš?“

Načež máma řekla „Ať vím, co vím, jedno vím jistě. Oba jste cvoci, tak.“

„To si vyprošuju,“ pravil otec, „ty hlouposti má Bořík jistě z nějaké knížky.“

„Náhodou z televize,“ opravil jsem tátu, „a nejsou to podle mne žádné hlouposti.“

„Po kom to dítě je,“ zavrtěla máma nešťastně hlavou, „člověk žasne, kde se to v tý jeho hlavě líhne. Ale já vím, po kom to dítě je,“ dodala máma výhruzně a nepodívala se na mne, nýbrž na tátu.

„To si vyprošuju,“ pravil otec, „pašoval já snad někdy alkohol, či snad bílé ženy do otroctví?“

„To,“ pravila máma, „ještě to by mi scházelo.“

„Už vám nikdy nic neřeknu,“ pravil jsem smrtelně vážně, „už se vám nikdy s ničím nesvěřím.“

„To tak“, řekla máma, „to se opovaž.“

„Než se staneš detektivem,“ ušklíbl se otec, „budeš muset na vojnu. A vojna z tebe všechny tyhle nesmysly dostane, ta je z tebe vyžene.“

„Ano,“ řekl jsem, „já vím, že půjdu na vojnu. A budu letcem, nebo parašutistou a zásadně budu seskakovat v nepřátelském týlu a provádět...“

Jenže táta mě nenechal domluvit: „Nic nebudeš provádět, protože na vojně se musí poslouchat. A když budeš něco provádět, tak tě zavrou.“

„Ale já budu operovat v týlu nepřítelů a...“

„On bude operovat,“ vzkřikla máma, „po kom to nešťastný dítě je?!“

„Pch,“ řekl otec, „mám pocit, synu, že sledování televize ti příliš nesvědčí. Mám pocit, že si načas budeš muset od televize odpočinout. Aby ses více soustředil na školu a přestal fantazírovat.“

„Konečně,“ řekla máma, „konečně rozumné slovo. Už jsem myslela...“ Co už máma myslela, nestačila říct, poněvadž já se strašlivě rozplakal.

„Co je?“ pravil výhrůžně otec.

A já řval a polykal slzy. Neboť mi přišlo hrozně smutné, jaké mám rodiče. Jak mě nechápou. To já, já až budu rodičem, tak budu docela jiný. Lepší.

„Proč brečíš?“ řekla podezíravě máma.

„Poněvadž mě nikdo nechápe,“ vyrážel jsem ze sebe, „poněvadž mě nikdo nemá rád.“

„Ale co to povídáš,“ řekla káravě máma, „my tě přece, Boříku, máme rádi.“

„Jo,“ pravil jsem a rozšmrdlal si po tváři slzy, „to vidím.“

„To se nestydíš,“ řekl mírně otec, „to chceš být detektiv, když takhle bulíš?“

„A dohromady pro nic za nic,“ řekla máma.

„Já už nechci být detektiv,“ pravil jsem, „když jste na mě takoví.“

„Konečně rozumné slovo,“ řekl táta. „Čím bys teda jako chtěl být?“

„Strojvůdcem,“ pravil jsem, „už jsme o tom s klukama skoro dohodnutý. Budeme mít svůj vlak, já s Mirkem se po šichtách budu střídat ve strojvůdcování, Čenda zastane průvodčího a Aleš bude mít pro sebe jídelní vůz.“

Táta se usmál. „Ale víš, že máma...“

„Ba ne,“ řekla máma, „proč by nebyl strojvůdce. I když je na silnicích každý den tolik nehod.“

„Ale koleje po silnici...“ vysvětloval jsem mámě.

„Já vím,“ přerušila mě máma, „ty budeš ten nejšikovnější a nejchytřejší strojvůdce na světě.“

OTÁZKY K TEXTU: *Odpovědi napiš do literárního sešitu nebo na zvláštní papír. Nezapomeň nadepsat autora a název úryvku. Použij i barvy a na závěr připoj ilustraci nebo si můžeš obrázek vytisknout.*

1) Vypiš, jaké postavy vystupují v textu.

2) Charakterizuj (napiš vlastnosti) Boříka. Jaký je, zkus odvodit také z toho, co říká.

3) Čím by chtěl Bořík doopravdy být a proč?

4) Proč maminka Boříka odrazovala od jeho přání stát se strojvůdcem? Byl to pádný a oprávněný důvod?

5) Souhlasíte s tím, jak rodiče s Boříkem mluví? Co je případně správně / špatně?

6) Co znamená slovo „pašovat“? Vysvětli vlastními slovy.

7) V textu se vyskytují i nespisovné tvary slov. Napiš 3 příklady slov / slovních spojení.

8) Vyber si jedno ze tří zmíněných povolání a nakresli ho (případně vystřihni z časopisu nebo vytiskni a nalep).

9) Myslíš, že by tě tahle kniha bavila? Proč ano / proč ne?